

[Økonomiministeren.]

virksomheder, der er mellem Nationalbanken og pengeinstitutterne forhandlinger i gang om et særligt arrangement, der kan mildne disse overgangsproblemer.

Herudover er det inden for rammerne af aftalerne mellem Nationalbanken og realkreditens institutter fastlagt, at kommunernes optagelse af realkreditlån i en række kommunale ejendomme — bortset fra boligbyggeri o. lign. — føres tilbage under rationeringen.

Således som renteniveauet i udlandet og forventningerne om det danske renteniveau har udviklet sig, ville det have været urealistisk at antage, at obligationsrenten kunne have været upåvirket af den seneste store diskontoforhøjelse, selv om det først og fremmest var en stigning i den korte rente, der var det påtrængende.

Med den dæmpning af obligationsudbudet, som efterhånden vil blive følgen af de nævnte indgreb og afviklingen af kørerne, skulle der imidlertid efter det nu stedfundne kursfald på obligationer være godt håb om, at markedet kan falde til ro og komme til at hvile i sig selv. Den omstændighed, at bankernes deponeringsforpligtelse i medfør af aftalerne med Nationalbanken for fremtiden overvejende må ventes opfyldt gennem obligationskøb, vil også bidrage hertil.

Disse forholdsregler vil som sagt lette presset på obligationsmarkedet i en vis periode og derigennem give mulighed for at overveje mere langvarige løsninger. Regeringen har besluttet at nedsætte et udvalg, der hurtigt og med henblik på lovgivning i næste samling kan fremkomme med forslag, der på længere sigt kan bidrage til en bedre balance på obligationsmarkedet. Regeringen har herunder især haft for øje, at de nuværende regler om lånegrænser og lånenes løbetid næppe kan antages at være hensigtsmæssige i et samfund, der er præget af en vedvarende høj efterspørgsel, prisstigningstendenser, stærke forskydninger i erhvervsstrukturen og et stort behov for øget opsparing.

Der er meget, der taler for, at de problemer, der har været på obligationsmarkedet i de senere år, ikke først og fremmest skyldes kapitalmarkedets organisation, men først og fremmest den grundlæggende uligevægt, der har præget økonomien som helhed, og som

især har fundet udtryk i prisstigningerne og i underskuddet på betalingsbalancen. Presset på kapitalmarkedet har kunnet mildnes gennem import af kapital, og det er tydeligt, at vi også i de kommende år må regne med et behov for kapitalimport. Men den seneste udvikling har klart vist, hvor farligt det er at fortsætte med de store underskud på betalingsbalancen.

Skal vi frigøre os fra afhængigheden af forholdene på de udenlandske kapitalmarkeder, er det nødvendigt, at der sker en nøje prioritering af de forskellige opgaver i samfundet. En tilpasning af reglerne om realkreditten er en af de veje, der kan betrædes. Kommunalreform og ændring af byrdefordelingen er anden, rationalisering af det offentlige virksomhed er tredje. Men først og sidst er det af afgørende betydning, at finanspolitikken tilrettelægges på en sådan måde, at finansieringen af de offentlige udgifter, der må afholdes efter en nøje prøvelse, sker på en måde, der er samfundsøkonomisk forsvarlig. Dette har været regeringens ledetråd, og det er også baggrunden for de forslag, som den fg. finansminister nu vil fremsætte.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Fremsættelse af lovforslag.

Den fg. finansminister (Ninn-Hansen):
Hermed skal jeg tillade mig for det høje ting mundtligt at fremsætte:

*Forslag til lov om tillægsafgift af benzín,
forslag til lov om forhøjelse af vægtafgiften af motorkøretøjer m. v.,
forslag til lov om ændring af lov om omsætningsafgift af motorkøretøjer m. v.,
forslag til lov om ændring af lov om almindelig omsætningsafgift. (Merværdiafgift) og
forslag til lov om udstedelse af statspræmieobligationer.*

Jeg skal straks gøre opmærksom på, at de foreslåede ændringer til merværdiafgiften alene er et par ændringer af teknisk karakter, der er nødvendiggjort af de foreslåede ændringer af registreringsafgiften af motorkøretøjer.

I tilslutning til fremsættelsen af disse lovforslag skal jeg give en mere almen orientering om de forskellige finanspolitiske for-

[Den fg. finansminister.]

holdsregler, regeringen har besluttet at træffe for at opnå stabilitet i den danske økonomi.

Økonomiministeren har allerede i sin redegørelse givet den konjunkturpolitiske baggrund for disse forholdsregler og har omtalt den seneste udvikling i pengepolitikken. Medens hensigten med de valutapolitiske og pengepolitiske forholdsregler i første række har været at afværge en akut kriseagtig udvikling fremkaldt af uroen på de internationale valutamarkeder og specielt usikkerheden med hensyn til den tyske mark, så har de finanspolitiske forholdsregler til formål at sikre stabiliteten i den danske økonomi på længere sigt. Det er risikoen for en overophedning af konjunktoren, faren for et nyt indre efterspørgselspres — som naturnødvendigt ville slå tilbage på betalingsbalancen — der er udgangspunktet for regeringens beslutninger. De forholdsregler, der søges gennemført, sigter derfor dels mod at bremse stigningstakten i det private forbrug, dels mod at begrænse stigningen i statsudgifterne.

De forbrugsbegrænsende forholdsregler består først og fremmest i de foreslåede afgiftsforhøjelser, som i alt er budgetteret til at indbringe 570 mill. kr. på årsbasis.

Der foreslås en forhøjelse af tillægsafgiften af benzin med 6 øre til 41 øre pr. liter. Denne forhøjelse vil indbringe 120 mill. kr. på årsbasis og ca. 80 mill. kr. i indeværende finansår. I disse tal er ikke medregnet merværdiafgift af forhøjelsen.

Vægtafgiften foreslås forhøjet med 80 pct. for personbiler og 25 pct. for andre motor-køretøjer. Disse forhøjelser vil indbringe 350 mill. kr. på årsbasis og ca. 200 mill. kr. i dette finansår.

Endelig foreslås der pålagt varevogne op til 3 t totalvægt halv registreringsafgift, samtidig med at papegøjepladeordningen ophæves. Disse ændringer i afgiftssystemet kan antages at ville indbringe et beløb på omkring 100 mill. kr. på årsbasis og omkring 50 mill. kr. i dette finansår.

Benzinafgiften har ikke været forhøjet siden begyndelsen af 1964 og er altså ikke fulgt med stigningen i det almindelige prisniveau. Den foreslåede forhøjelse udgør ca. 5 pct. af detailprisen på benzin og er altså væsentlig mindre end stigningen i det al-

mindelige prisniveau. Når der ikke foreslås en større forhøjelse, skyldes det, at man har fundet det ønskeligt at begrænse stigningen i afgiften af hensyn til erhvervslivets transportomkostninger.

En tilsvarende betragtning har ført til at sondre mellem personbiler og erhvervsbiler; erhvervsbilerne får en væsentlig mindre forhøjelse, langt mindre end stigningen i det almindelige prisniveau.

Lovforslaget om en ændring af registreringsafgiften af biler er det første led i en påtænkt reform af denne lov. Man har i den sidste snes år haft en regel, hvorefter varevogne kunne anvendes til persontransport mod betaling af halv afgift. Denne ordning har imidlertid i de forløbne år fået et omfang, der går langt ud over forudsætningerne for dens gennemførelse. En væsentlig del af de køretøjer, som i dag berigtiges med halv afgift, er i realiteten personvogne af stationcartypen, hvor man blot har erstattet de bageste sidevinduer med påsvejsede jernplader. Der er således opstået en i sikkerhedsmæssig henseende ringere kategori af personbiler på halv afgift.

Efter den gældende lov må varevogne, der er fritaget for afgift, kun benyttes i forbindelse med godstransport. Der er imidlertid i de senere år fremkommet talrige personvognsprægede varevognsmodeller, og samtidig går udviklingen på betydelige erhvervsmæssige områder i retning af en kombineret person- og godstransport, hvilket skaber administrative vanskeligheder. Det foreslås nu at pålægge samtlige små vare- og lastbiler på højst 3 t halv afgift, samtidig med at køretøjerne frigives til personbefordring såvel i forretningsøjemed som til privat brug med den begrænsning, at der ikke må transporteres personer uden for førerhuset.

Der er efter min opfattelse ikke tvivl om, at den udbredte kørsel med „papegøjevogne“ og afgiftsfritagne varevogne på gule plader har bevirket en mindreindtægt af registreringsafgiften i de senere år. Vi har derfor i forbindelse med den finanspolitiske stramning anset det for naturligt nu at søge reglerne ændret på disse områder. Om denne ændring af registreringsafgiften vil jeg i øvrigt sige, at den går mod de forventninger, man har haft inden for bilbranchen — og ikke helt uden grund — om at registrerings-

[Den fg. finansminister.]

afgiften ville blive sat noget ned samtidig med en revision af vægtafgiften i opadgående retning. Regeringen er opmærksom på det problem, der har foreligget, men har ikke anset det for muligt i den aktuelle situation at nedsætte registreringsafgiften.

Der kan også af trafikpolitiske grunde senere blive behov for en mere gennemgribende omlægning af motorbeskatningen.

Lad mig endelig nævne, at forslaget om registreringsafgiften må ses som et led i en teknisk administrativ revision. Det må tillægges betydelig vægt, at afgiftssystemet i sig selv er så enkelt som muligt.

Jeg skal gøre opmærksom på, at det muligvis vil blive nødvendigt at udarbejde en overgangsbestemmelse med hensyn til køretøjer, som ved forslagets eventuelle gennemførelse findes her i landet, og som er beregnet på at skulle registreres på halv afgift og forsynes med papegøjeplader. Der er optaget forhandlinger med branchen om dette spørgsmål.

Det samlede provenu af afgiftsforslagene er som nævnt anslået til 570 mill. kr. på årsbasis, svarende til ca. $\frac{1}{6}$ af disse afgifters samlede, forventede provenu i finansåret 1969-70. Merprovenuet i dette finansår er, som også nævnt, anslået til ca. 330 mill. kr.

I tilslutning hertil kan jeg oplyse, at det er trafikministerens hensigt at gennemføre visse takstforhøjelser for statsbanerne og postvæsenet samt for lufthavnene. Der bliver her tale om merindtægter, der på årsbasis anslås til 110-120 mill. kr. Disse takster har været uændret gennem 2 år til trods for de betydelige lønstigninger og andre omkostningsstigninger, disse virksomheder har haft.

Sammenlagt styrkes statsfinanserne således gennem indtægtsforhøjelser på i alt 685 mill. kr. for et helt finansår.

Endelig skal jeg kort omtale forslaget om udsendelse af et præmieobligationslån på i alt 100 mill. kr. Dette beløb kan naturligvis ikke adderes til summen af afgifts- og takstforhøjelser. Vi må regne med den mulighed, at kun en del af præmieobligationerne bliver solgt inden finansårets udgang. Det er imidlertid min opfattelse, at der vil være god basis for at emittere et sådant lån til efteråret, og at lånet kan bidrage til at fremkalde

en vis meropsparing. Det senest udsendte præmieobligationslån af 1963 er i den seneste tid blevet noteret på børsen til kurser omkring 115, hvilket viser, at der er en interesse for præmieobligationer, og der vil i løbet af efteråret ved overgangen til kilde-skatten blive tale om en midlertidig skattelettelse i de fleste kommuner, hvortil kommer, at vi i begyndelsen af januar indløser den sidste rate af den bundne opsparing fra 1963. Det er vel ikke usandsynligt, at en del af de midler, der herved frigives, kan trækkes over i præmieobligationslånet, således at de ikke direkte går over i forbrug. I øvrigt må man regne med, at præmieobligationerne — på grund af lotterimomentet — appellerer til et specielt publikum og derfor ikke uden videre konkurrerer med det normale obligationssalg.

Méd henblik på i øvrigt at opmuntre den private opsparing vil regeringen til efteråret stille forslag om at forlænge den gældende lov af 7. juni 1968 om præmiering af opsparing på særlige sparekonti i pengeinstitutterne. Denne lov udløber den 1. juli 1970.

I øvrigt vil regeringen overveje, om der på anden måde kan udformes forslag, som kan bidrage til at stimulere den private opsparing og fremme afsætningen af obligationer.

Jeg skal herefter omtale statens udgiftspolitik, hvor det er naturligt at begynde med de beslutninger, som vedrører indeværende finansår.

På basis af den dæmpning af stigningen i det private forbrug, som nu sker, har regeringen fundet det rimeligt også at bremse stigningstakten for det offentlige forbrug og statens bygge- og anlægsarbejder. Ved vurderingen heraf må erindres, at regeringen i fjor foreslog en ganske kraftig beskæring af statsudgifterne, og de dengang gennemførte besparelser på i alt 600 mill. kr. er blevet videreført i indeværende finansår. Det er derfor betydeligt vanskeligere nu at komme op på store udgiftsreduktioner, hvorved yderligere må tages i betragtning, at ca. halvdelen af statens udgifter er lov-bundne og derfor ikke uden videre kan skæres ned.

På denne baggrund har regeringen ment, at en samlet besparelse på 225 mill. kr. var et realistisk mål. Samtlige ministerier

[Den fg. finansminister.]

deltager i besparelsen, og det er regeringens klare beslutning, at besparelserne skal blive effektive. Det er min hensigt at anmode hver af ministrene om at sammenkalde deres styrelseschefer for at indskærpe disse, at det er alvorlig ment med besparelserne, og at der skal vises særlig tilbageholdenhed, for så vidt angår igangsættelse af nye bygge- og anlægsarbejder, vedligeholdelsesarbejder samt tjenesterejser m. m.

Besparelserne vil til sin tid finde udtryk ved en regulering af de enkelte bevillingskonti på tillægsbevillingsloven for 1969-70.

Det må påregnes, at de enkelte ministerier ikke i større omfang kan foretage besparelserne inden for de eksisterende aktiviteter eller projekter, der nærmer sig afslutning. Bestræbelserne må derfor foruden rationaliseringer sikkert de fleste steder især gå i retning af at udskyde iværksættelsen af nye planer, specielt inden for anlægsområder, og i øvrigt sigte på en forlængelse af indkøringen af nye aktiviteter, hvor dette kan ske under behørig hensyntagen til det enkelte projekts samlede økonomi.

Ud over de ovennævnte foranstaltninger finder regeringen det påkrævet, at der også træffes finanspolitiske foranstaltninger på længere sigt, hovedsagelig i form af en neddæmpning af stigningstakten i statsudgifterne og — i konsekvens heraf, men tillige med selvstændigt sigte — en begrænsning af foreliggende personalekrav og -ønsker.

For så vidt angår statens udgifter i de kommende finansår, har regeringen gennemgået udgiftsplanerne for de næste 4 år, 1970-71 til 1973-74, inden for det såkaldte budgetteringsrammeområde, d. v. s. den del af statsudgifterne til drift, anlæg og udlån, som ikke er bundet i henhold til særlig lovgivning, og som derfor kan ændres på statslovene.

Ved denne revision af de foreliggende budgetoverslag for de såkaldte styrbare udgifter har regeringen på grundlag af fornyede undersøgelser, og efter at spørgsmålet har været behandlet med hver enkelt

minister, besluttet, at der skal foretages reduktioner på tilsammen knap 150 mill. kr. i hvert af årene 1970-71 til 1972-73. På den anden side er der inden for enkelte højt prioriterede områder fundet grundlag for visse forhøjelser, nemlig med knap 30 mill. kr. i 1970-71, knap 50 mill. kr. i 1971-72 og godt 60 mill. kr. i 1972-73.

Der er således også for de kommende finansår foretaget betydelige nettoreduktioner i forhold til de oprindeligt foreliggende tal, og denne afdæmpning af stigningstakten er fortsat på de budgetteringsrammer, der nu er udarbejdet for finansåret 1973-74.

Med henblik på at undgå at hæmme erhvervslivets ekspansionsmuligheder gennem et stærkt pres på arbejdsmarkedet udgående fra staten har regeringen endvidere besluttet at lægge en dæmper på personaleforbrugets vækst. Dette sker gennem fastsættelse af personalelofter for de enkelte ministeriers ansættelser i de kommende år.

Allerede ved budgetbehandlingen i efteråret 1968 foretog finansministeriet en neddæmpning af ansættelsesmulighederne for nyt personale. Herudover har man nu som noget nyt med udgangspunkt i antallet af de pr. 1. april 1969 godkendte stillinger, hvori også de sidste normeringsloves nye stillinger indgår, fastsat ansættelseslofter i tiden frem til finansåret 1973-74. Der er herved stilet imod, at ministeriernes samlede ansættelsesmuligheder pr. 1. april 1969 stort set totalt opretholdes som godkendelsestallet også for 1970-71. I de følgende år skal de enkelte ministeriers samlede ansættelser holdes inden for grænser — altså personalelofter — der betyder en væsentlig nedskæring i forhold til tidligere fremsatte ansættelsesplaner. De totale stigninger i det normerede personale kan herefter fra 1. april 1970 ikke overstige ca. 2.000 personer årlig, medens der i de i november 1968 offentliggjorte budgetoverslag regnedes med en årlig forøgelse i det statsansatte personale på 3.300 til 5.500 personer.

[Den fg. finansminister.]

Det overlades til de enkelte ministerier ved udarbejdelsen af de budgetforslag, der skal forelægges til efteråret, at foretage den mere detaljerede prioritering inden for de fastsatte personalelofter.

Også stigningerne i personaletallet i ikke-statslige offentlige institutioner vil blive tilstræbt afdæmpet.

Det er i denne forbindelse vigtigt at være opmærksom på, at langt den største del af den forventede personaletilvækst inden for den offentlige sektor sker uden for den egentlige statsforvaltning, fortrinsvis i kommuner og kommunale institutioner. Det ville være af stor betydning for det samlede overblik, om kommunerne på længere sigt kunne indføre flerårige budgetter og tilsvarende reguleringer af personale rekrutteringen.

På lidt længere sigt er der næppe tvivl om, at man fra den centrale administration i samarbejde med lokalforvaltningen kunne støtte en sådan finansiel og personalemæssig budgetlægning ved at opstille vejledende normer for aktiviteter og personaleforbruget inden for de mere betydende områder og dermed lette prioriteringen.

De udgiftspolitiske forholdsregler, jeg her har omtalt, har alle den virkning at bremse stigningstakten i statens rekruttering af personale og i statens varekøb samt bygge- og anlægsudgifter. Formålet hermed er at sikre, at staten ikke beslægtlægger en stadig stigende del af de samlede produktive ressourcer. Men selv med de bremsere, der nu er sat på udgiftsstigningen, vil der fortsat i kraft af allerede truffne dispositioner blive tale om en årlig reel vækst i statsudgifterne på omkring 4 pct. Hertil kommer, at vi vel ikke kan regne med, at det vil være muligt helt at afvise tanker om nye statsudgifter forårsaget af ny lovgivning. Det er imidlertid regeringens hensigt at holde de heraf betingede udgiftsstigninger inden for de i budgetoverslagene opførte rammer — selv om dette på nogle områder vil betyde, at der må siges nej til stærke og i sig selv velbegrundede krav og ønsker.

Med de nu besluttede besparelser og den foreslåede forøgelse af statens indtægter vil der være tilvejebragt grundlag for et overskud på statsbudgettet i indværende

år af en sådan størrelse, at man kan regne med, at der ikke fra statsfinanserne som helhed udgår nogen tendens til at skabe et nyt efterspørgselspres. Hvis denne balance skal holdes også i de kommende år, hvor kildeskatten træder i kraft, vil det imidlertid være nødvendigt, at udskrivningen af kildeskat lægges på et sådant niveau, at der i 1970 tilvejebringes fuld dækning for de budgetterede udgiftsstigninger. De beregninger og overslag, der er foretaget i finansministeriet, tyder på, at fastholdelse af det overskud på budgettet, der nu er skabt grundlag for, kun kan nås, såfremt udskrivningsprocenten sættes til 95, som jeg har foreslået over for det udvalg, der beskæftiger sig med udskrivningsloven.

De forslag, jeg hermed har fremsat, vil næppe blive betegnet som populære, og efter de faldne udtalelser synes der desværre ikke at være tvivl om oppositionens negative holdning til dem.

For dem, der hørte mit indlæg under tredjebehandlingen af finanslovforslaget den 27. marts, kan denne økonomiske stramning dog ikke komme som nogen stor overraskelse. Jeg lagde dengang ikke skjul på, at stabiliseringspolitikken ingenlunde var ført til ende, og jeg udtalte (Folketingstidende 1968-69 sp. 5403), at:

„flere træk i den seneste tids udvikling viser, at vi igen kan miste balancen i dansk økonomi, hvis vi ikke ser os godt for, og hvis man ikke griber ind i tide.“
Det var i marts. Siden har den internationale valutauro fremskyndet den udvikling, der var på vej, og nødvendiggjort hurtig og resolut indgriben.

De forholdsregler, regeringen nu træffer, sigter først og fremmest mod at sikre vor valutariske bevægelsesfrihed, som igen er forudsætningen for at opretholde et højt beskæftigelsesniveau. Der er ikke tale om indgreb, som vil skabe arbejdsløshed. Sammenhængen er tværtimod den, at greb vi ikke ind nu, ville vi risikere at komme i en situation til efteråret eller næste forår, hvor vi ikke længere havde nogen mulighed for at fastholde en høj økonomisk aktivitet.

Det er på denne baggrund, de fremsatte forslag må vurderes, og det er på denne baggrund, at jeg anbefaler forslagene til folketingets velvillige og hurtige behandling.

Skriftlig fremsættelse af lovforslag.

Handelsministeren (Knut Thomsen): Her ved skal jeg tillade mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ændring af lov om anmeldelse af vejledende priser m. v.*

Loven om anmeldelse af vejledende priser m. v. ville ligesom loven om avancestop bortfalde 1. juli 1969, men lovens gyldighed foreslås nu forlænget til 1. juli 1970 samtidig med, at der foreslås visse ændringer i denne lov.

Som jeg redegjorde for i sidste uge ved 1. behandling af socialdemokratiets forslag om ændringer i den midlertidige prislovgivning, er regeringen helt klar over, at sikring af den opnåede prisstabilitet kan kræve særlige forholdsregler. Den kommende udvikling kan indebære en risiko for prisstabiliteten. Denne risiko er vel nu under den sidste tids urolige valutariske forhold blevet øget, men også bortset herfra er vi inde i en periode, der med stigende indkomster kan give anledning til bekymring for prisudviklingen.

Under 1. behandlingen af socialdemokratiets forslag gjorde jeg opmærksom på, at regeringen ville have opmærksomheden henvendt på egnede metoder til fremme af pris-konkurrencen, og at det ville blive overvejet at videreføre bestemmelser i loven om anmeldelse af vejledende priser evt. med visse ændringer med henblik på mere smidige fremgangsmåder i prisreguleringspolitikken.

Regeringens overvejelser om disse spørgsmål er nu tilendebragt, og resultatet er blevet det lovforslag, der nu fremsættes.

Udgangspunktet for overvejelserne har været på den ene side, at der i den aktuelle situation er behov for at kunne anvende særlige midler til sikring af størst mulig prisstabilitet, og på den anden side, at der ikke er basis for at videreføre det generelle avancestop, idet dette efter at have været gældende i mere end 1½ år ikke længere er et anvendeligt redskab i prisstabiliseringspolitikken netop på grund af dets generelle og unuancerede karakter.

Lovforslaget skal supplere den permanente lovgivning om monopoler og konkurrencebegrænsninger og om indseende med priser. Denne lovgivning giver monopoltil-

synet fornøden hjemmel til at gribe ind under mere normale prisforhold. Jeg tænker her først og fremmest på monopollovens § 24, hvorefter prisforhøjelser ikke uden monopoltilsynets godkendelse må sættes i kraft for varer og ydelser inden for monopol- og konkurrencebegrænsningsområdet, og prisindseendelovens bestemmelser, hvorefter monopoltilsynet i forbindelse med iværksættelse af særlige undersøgelser kan gribe ind i prisfastsættelsen.

Herudover er der imidlertid i den aktuelle situation behov for at give monopoltilsynet beføjelse til på en hurtigere og mere effektiv måde at gribe ind på sådanne områder, hvor efterspørgslen i forbindelse med en afsvækket konkurrence fører til en uheldig udvikling af priser og omkostninger. En sådan hjemmel gives der monopoltilsynet i lovforslaget.

Dette forudsætter en aktiv prisovervågen fra monopoltilsynets side. Tilsynet må her naturligt i særlig grad være opmærksom på de pris- og avanceforhøjelser, der måtte finde sted, hvor konkurrencen ikke er tilstrækkelig effektiv til at bremse prisstigninger.

Den prispåvirkning, som de usikre valutaforhold giver risiko for, må også følges med opmærksomhed. Ændringer i afgiftssystemet vil ligeledes kunne influere på priserne ud over, hvad højere afgifter i sig selv giver grundlag for. Mange brancher har tidligere haft den kutyme at indregne en uændret procentvis avance i priserne, og ikke mindst under disse forhold vil det være nødvendigt, at der i givet fald kan skrives ind over for en sådan fremgangsmåde.

Dernæst tager lovforslaget sigte på at kunne imødegå prisforhøjelser som følge af lønafsmitning og lønglidning i forbindelse med de stigende lønninger i henhold til de nye arbejdsoverenskomster.

Hovedbestemmelsen i denne lov er anmeldelsespligt for vejledende priser. Herigennem vil monopoltilsynet fortsat kunne følge udviklingen på dette område, og såfremt en virksomhed fastsætter eller genindfører vejledende priser på sine varer, vil monopoltilsynet efter lovforslaget have hjemmel til at gribe ind, hvis man finder, at der i disse priser er indregnet avanceforhøjelser, som ikke har en rimelig omkostningsmæssig begrundelse.